

slutning hertil for at sikre en rimelig vestlig deltagelse blandt kredsen af forslagstillere. Finland havde allerede forinden meldt sig som medforslagstiller.

Resolutionsudkastet vedtoges uden afstemning på udvalgets møde den 28. september 1970. Ecuadors repræsentant tilkendegav, at han ønskede at afstå, men forlangte ikke afstemning. Sydafrikas repræsentant gjorde efter vedtagelsen af teksten klart, at hans regering ikke kunne acceptere en sådan fortolkning af artiklen om folkenes ligeberettigelse og selvbestemmelse (5. afsnit, 2. punktum), at det derved blev tilladt en frihedsbevægelse at søge hjælp udefra. Ligeledes måtte han tage forbehold overfor 7. afsnit i samme artikel, idet den syntes at indebære, at reglen om, at stater ikke måtte blande sig i andre landes affærer ikke fandt anvendelse overfor en stat, som anses for at have en regering, der ikke repræsenterer hele folket.

6. udvalgs rapport kom til behandling i plenarforsamlingen den 6. oktober 1970. Inden drøftelsernes påbegyndelse var det mellem formændene for de 5 landegrupper aftalt, at kun en repræsentant skulle tale for hver landegruppe. Rapporten blev forelagt af rapportøren, og indlæg blev afgivet af Tjekkioslovakiet, Nigeria, Thailand, Mexico og Storbritannien samt af formanden (Cameron).

En forudsætning for denne ordning var det for en række lande, at der i generalforsamlingen blev henvist til de substantielle indlæg, som de havde afgivet enten i 6. udvalg eller som medlemmer af det særlige udvalg, der havde udarbejdet deklARATIONSTEKSTEN. Denne forudsætning opfyldtes ved rapportørens forelæggelse.

Debatten i generalforsamlingen bragte ikke nye momenter frem, men viste nuancer i den betydning der tillægges deklARATIONSTEKSTEN af de forskellige deltagerlande. Udvalgets formand betegnede deklARATIONEN som et dokument af monumental betydning, medens den tjekkiske repræsentant indskrænkede sig til at betegne den som et betydningsfuldt dokument, der ville blive et af de væsentligste dokumenter på indværende samling. Den mexicanske repræsentant fandt, at deklARATIONEN burde indtage ærespladsen blandt de dokumenter, der blev vedtaget på jubilæumssamlingen, me-

dens den britiske delegerede betegnede deklARATIONEN som et substantielt og vidtrækkende dokument.

Nigerias repræsentant gentog den under udvalgsbehandlingen af flere udviklingslande fremsatte anke over, at der ikke i deklARATIONSTEKSTEN henvistes til kolonideklARATIONEN, og gav iøvrigt udtryk for, at teksten burde have indeholdt en definition af ordet „magt“.

Ingen af generalforsamlingens medlemmer talte imod den af rapportøren foreslåede fremgangsmåde, hvorefter en resolution omfattende deklARATIONSTEKSTEN blev forelagt og vedtaget med akklamation på jubilæumsdagen den 24. oktober 1970. (Res. 2625 (XXV)).

Beretning fra FN's kommission for international handelsret (UNCITRAL).

(Dagsordenens punkt 86).

6. udvalg behandlede på 8 møder i tiden 12.-22. oktober 1970 beretningen fra FN's kommission for international handelsret — UNCITRAL.

I. Beretningen.

Beretningen dækker kommissionens 3. mødesamling, der fandt sted i perioden 6.-30. april 1970. På denne fortsattes behandlingen af de hovedspørgsmål, der allerede havde været drøftet på 2. samling, og kommissionen nåede i et vist omfang til enighed om konkrete forslag til forelæggelse for regeringerne. I hovedspørgsmålene havde kommissionen især truffet beslutninger på følgende områder:

Internationale køb (sale of goods): Der var enighed om, at de internationale regler om køb (ULIS), som man ville søge udarbejdet, i hovedreglen kun burde finde anvendelse, hvor der var en direkte forbindelse mellem den indgåede kontrakt og en stat, der havde tilsluttet sig reglerne; det skulle dog stå stærke frit, om de ville tilslutte sig et universalistisk system. Reglerne om forældelse fandt man burde dække samme område som ULISreglerne, de burde kun vedrøre købers og sælgers rettigheder, og forældelsen burde starte fra en fysisk begivenhed. Der var foreløbig enighed om, at forældelsesperioden burde være på mellem 3 og 5 år. Et udkast